

Brane Mozetič

Banalije

* * *

Že zjutraj je bilo peklensko vroče. Dan, da se ustaviš. Ko bi bojkotiral življenje. Izklopil sem radio, teve, telefon, mobilca, računalnik, še hladilnik bi, da ne bi hrumel. Iz sosednjih sob človeški glasovi, od zunaj avtomobili, vlaki, zvonovi. Spustim rolete, da bi vsaj malo zaustavil vse te šume, zlasti pa sonce in vročino. Sam s sabo, ves poten, kot pred tistimi osnovnimi vprašanji. Dan, kot nalašč, da bi mi kaj uspelo. Prelagam knjige sem ter tja, in sebe, ne vem, kaj bi z vsem tem. Glavo mi hoče raznesti od bolečine. Pa tudi od želje, da bi naredil črto prek zapestij, ker tak dan utruja. Sam s sabo, si rečem, od začetka do konca. Ure se vlečejo in vse stoji. Ima me, da bi prekinil vse te občutke, ki res ne vodijo nikamor, kot so nas naučili. Poškilim k priročnikom za pozitivno življenje in pogrešam tistega o bojkotu. Na tisoče glasov ponavlja vztrajaj, vztrajaj, čeprav lahko s prostim očesom zaznam, da nima smisla. V preteklosti je vse tako znosno, celo lepo, zdaj pa ta vročina, ko nič ne ustreza. Zaprem oči in se delam, da me ni.

* * *

Ničesar mi niso dali, kar bi mi pomagalo
obstati. Nobene vere, da bi lahko upal,
se pokesal, prosil in bil rešen. Nobene
ljubezni, da bi jo trosil naokoli. Da se
ne bi kar naprej zaletaval, moledoval za
pozornost, nežnost, za roko, ki bi me
s strastjo objela. Niso mi dali starih
navad, običajev, vsi dnevi so enaki in
nobenega ne pričakujem posebej, se
veselim. Dali so mi sposobnost
doživljati bolečino, že ob premiku lista,
in jo obenem prenašati. Stisnjenih ust.
Dali so mi osorno natančnost, ki vsake
toliko počti, da se prevrnem v prepad.
Dali so mi svet, po katerem me zanaša,
in ki ga ne čutim. Vidim le polno ljudi,
ki so podlegli. Oblekli so si majice
z napisom: I'm nobody. Who are you?
Srečujemo se na cesti, v službah, v kinu,
v lokalih ter se tako pogovarjamo,
sprašujemo in odgovarjamo. In nas boli.
A ne znamo drugače.

* * *

Ljuba Ana, Ljubljana je kot huda nočna mora. Prvo kar ti pade na pamet v tem mestu je, da bi si prerezal žile, ali zadrnil zanko okoli vratu, ali skočil z nebotičnika. Moral bi biti kar naprej pijan ali zadet, da bi zdržal. Prijatelji niso prijatelji, znanci niso znanci, ljubimci niso ljubimci, mati ni mati, oče ni oče, žena ni žena, tla niso tla, vse lebdi v praznini, ki ji ni konca, prividi, duhovi, spake, voda ni voda in zrak ni zrak, ogenj ni ogenj. Ljuba Ana, tvoje mesto je konec sveta, brez kakršnegakoli upanja, je vegetiranje, so peklenške muke, je tiščanje v želodcu, je koncentracija vseh negativnih sil, ki težijo le k temu, da naredijo iz tebe bebca, pohabljenca. Ljubljana, lepo zveneča kača, ki ti nežno ovije telo, počasi, z občutkom, da ti zmanjkuje zraka in se je ne moreš rešiti, vselej gre s tabo, leze za tabo, tako pisana, nenevarna. Izgini, pogreznj se v močvirje, vrni se nazaj v blato, za vedno, odreši nas.

* * *

Gledam vse te vitke fante, kako postavajo po vogalih, Kitajci, Arabci, črnici, latinosi, Bosanci, kako se režijo, pljuvajo naokoli in se prijemljejo za kurce. Slačim jih s pogledom, prek njihovih prsi, do ravnega trebuha, temnih mišic, po telesih sem ter tja. Ali se zaganjajo za žogo po igriščih, ob vročini si slačijo majice, da bleščijo kapljice znoja, žvižgajo za dekleti in predstavljam si, kako bi se spravili name, ko bi vedeli, da jih opazujem. Oči jim zvedavo skačejo v svet, meni pa je jasno, da je vse hudo že za mano, da jih lahko takole mirno motrim, ker le kaj, le kaj bi delali v moji spalnici, kjer so stvari urejene, ni treba paziti na policaje, ni se treba navduševati nad pretepi, ne bežati pred streli. Le kaj bi imeli povedati prijateljem, s čim bi se lahko hvalili, kaj bi jim dajalo blišč, junakom iz sosednje ulice. Zglajenost najdem v dvorani za fitness, kjer se razkazujejo mišice. Ali po barih, ali na plažah, kjer skuša na tisoče gejev dobiti dirko s časom. Le kako bi trenirali v moji spalnici, kako bi tekmovali, ko se je čas ustavil, kako bi lahko doumevali drobne poljube, uživali v tišini ali zgolj šepetali. Vse to neznano bi jih plašilo, kakor tebe, ki si ves ponosen, smejoč se stopil skozi vrata, potem pa si postajal manjši in manjši, dokler te ni zjutraj vzela megla.

* * *

Ne vem, zakaj si mi padel na pamet. Bil si prvi,
ki sem ga poljubil, čeprav si bil preveč pijan,
da bi kaj vedel o tem. Jaz pa sem doživljal
neznosne bolečine in srečo. Samo da sem se te dotaknil,
hlepel sem po tvojih pogledih in rahlo sem te božal
po hrbtu. Ne vem, če sem kdaj pomislil na seks s
tabo. Pravzaprav si tega še nisem dobro predstavljal.
Začelo pa se je tedaj, ko si me hotel voziti s kolesom.
Rad bi bil tvoja punca, sem si mislil, ker nisem znal
drugače. Ti pa bi skrbel zame, me razvajal, ob večerih
bi se dobivala na samem, se držala za roke in zardevala.
Tako pa se je vse obrnilo. Poglej, ker nisi maral teh
čustev, si zdaj debelušen zdolgočasen dedec. Če se
kdaj spomniš name, ti verjetno postane slabo. In,
hvala, sicer jaz ne bi sedaj sedel v pralnici, čakal,
da se perilo opere, ko zunaj dežuje, okoli skačejo
Kitajci, stroji ropotajo, berem pesmi Killiana in
se ne zavedam, da se leta sunkovito obračajo.
Vsake toliko se poskušam vrniti v najine čase, kot da
je to povsem mogoče, poiščem kakega najstnika, ki bi
me rad vozil s kolesom, skrbel zame in me držal za roko.